

Anne West

De kleine theetuin
in de zon

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020549126
ISBN e-book 9789020549133
ISBN audio 9789020549140
NUR 340

© 2022 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

www.auteurannwest.nl
www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze om te gaan met natuurlijke bronnen. Voor de papieren editie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarbij zeker is dat de productie ervan niet heeft geleid tot bosvernietiging.

1

‘Wat vindt u ervan?’ Kyra van Dijk keek vragend naar de oude man naast haar.

‘Moet ik hier wat van vinden?’ Opa Leens lege blik voorspelde weinig goeds.

‘Het wordt het pronkstuk van de tentoonstelling,’ zei Kyra.

‘Een stuk hout?’

‘Ik heb daar uren werk in zitten.’

‘Echt?’ Hij liep om het stuk heen. ‘Nou, het staat wel mooi op mijn stelling neem ik aan.’

Kyra zuchtte diep. Een groter compliment hoefde ze niet te verwachten van hem. ‘Ja, dank u wel daarvoor.’

‘Graag gedaan.’ Opa Leen pakte zijn gereedschap bij elkaar. ‘Ik ga maar weer eens naar mijn opknappertje.’

Kyra knikte. ‘Schieft het al op?’

‘Ja, bijna klaar. Daan wil het appartement zo snel mogelijk verhuren, dus er zat wat haast achter.’

‘Vindt u het leuk om te doen?’ vroeg Kyra nieuwsgierig.

‘Ja, stilzitten is niets voor mij en ik wil Fleur niet in de weg lopen in mijn bakkerij... pardon, ik bedoel haar theetuin.’

Kyra lachte. Opa Leen, die niet haar opa was maar die van haar vriendinnen Fleur en Rosa, kon het af en toe nog steeds niet laten.

‘En het verdient goed,’ voegde hij snel aan zijn betoog toe.

‘U gaat dat geld toch niet weer naar de mosselbank brengen, hè?’

‘Waarom niet? Het is de beste bank ter wereld. De belastingdienst kent hem niet en hij is zo veilig als de kluis met de kroonjuwelen.’

Kyra schudde haar hoofd. Sinds Rosa haar had verteld dat haar opa zijn geld bewaarde in een waterdicht kistje dat was vastgeklonken aan een mosselbank in de Waddenzee was ze wat bezorgd geweest om zijn financiële situatie. De oude en vaak nukkige man had de afgelopen maanden een plaatsje in haar hart veroverd. Hij had haar en Rosa geholpen het atelier op te knappen en hij was altijd bereid allerlei klusjes op zich te nemen. Weliswaar onder flink wat gemopper, maar Kyra had geleerd daardoorheen te kijken.

‘Nou, meissie, als ik nog iets kan doen, bel je maar. Kijk, ik heb een mobiel tegenwoordig.’ Opa Leen hengelde een nogal ouderwets model uit zijn zak. ‘Maria zei dat ik er echt een moest nemen. Dan kan ze me appen. Wat dat ook mag zijn.’

Kyra bedwong de neiging opa Leen te vragen hoe het nou precies zat tussen hem en Maria. Ze wist uit ervaring dat dat geen geschikt gespreksonderwerp was. Ze zwaaide hem uit en liep terug naar haar werkbank. Daar stond een groot stuk speksteen te schreeuwen om bewerking. Als ze nu maar wist wat ze ermee moest doen. Kyra aarzelde maar even, draaide zich om en liep het atelier uit.

Met een hogere snelheid dan was toegestaan, reed Kyra even later over de landwegen van Texel. Ze keek in de achteruitkijkspiegel, maar niemand achtervolgde haar. Wat had ze dan gedacht? Dat het stuk speksteen haar achterna kwam rennen? Ze glimlachte om haar eigen dwaasheid en nam haar voet van het gaspedaal. Ze kon net zo goed van de omgeving genieten nu ze het atelier in het meest zuidelijke dorp van Texel, Den Hoorn, even achter zich had gelaten. De weilanden gingen al snel over in bossen. Hier had je elk landschap dat je je maar kon wensen, het was een heerlijke omgeving om inspiratie op te doen. Maar eigenlijk had Kyra even genoeg van inspiratie opdoen. Haar maag knorde en opeens wist ze waar ze heen moest. Ze sloeg af naar De Koog, parkeerde daar haar auto en liep door de drukke winkelstraat naar een kruispunt waar aan de overkant de verborgen

schat van Texel lag. Tenminste, dat vond Kyra. Ze liep de kleine bakkerij in. Een stelletje zat aan een van de weinige tafeltjes voor in de winkel. De meeste gasten waren met dit prachtige weer vast langs de halfopen bakkerij naar de theetuin gelopen waar je onder de bomen en tussen de bloemen de zee kon horen. Kyra volgde die bekende weg, de bakkerij in. Daar stond haar vriendin Fleur van Nierop met een schort vol bloem over een werktafel gebogen waar ze slagroom spoot op heerlijk uitziende appeltaartjes.

‘Hoi Fleur!’ Kyra bleef staan.

‘Kyra, sorry, even deze bestelling afmaken.’ Fleur keek nauwelijks op. Kyra zag dat haar haren slordig naar achteren waren getrokken en dat ze er moe uitzag.

‘Kan ik je ergens mee helpen?’

‘Ben je gek! Jij hebt een expositie in elkaar te zetten.’

Kyra schudde haar hoofd. ‘Ik weet het even niet meer, ik moet even wat anders doen.’

‘Nou, dan graag.’ Het viel Kyra op hoe makkelijk Fleur over haar eigen bezwaar heen stapte. Een signaal dat ze het te druk had, want Fleur vond Kyra’s eerste echte expositie, die ze samen met haar vriendin Rosa organiseerde, heel belangrijk. Fleur schoof haar een dienblad toe waarop een fleurige pot thee stond met daarnaast even fleurige kopjes en twee gebakjes beladen met bosbessen en bramen. ‘Voor het tafeltje helemaal achter in de tuin.’

‘Oké.’ Kyra aarzelde niet, pakte het zware dienblad op en liep ermee balancerend de tuin in. Ze was vaker ingesprongen in tijden van nood en vond het een welkome afwisseling in het proces van ontwerpen en creëren in het atelier. In de theetuin was het druk. Gasten zaten tussen de bloembakken aan tafeltjes en babbelden opgewekt met elkaar. Op diverse tafels zag Kyra een etagère vol lekkers staan. De High Tea die Fleur sinds kort had geïntroduceerd was een groot succes. Kyra liep naar het achterste tafeltje dat pal tegen de duinen aan stond en zette het dienblad met een glimlach voor

de gasten neer. Toen liep ze vlug terug naar de bakkerij, waar het volgende dienblad al klaarstond, nu met twee miniappeltaartjes naar een recept van Fleurs oma Nellie. Ook dat blad bracht Kyra naar de wachtende gasten, maar toen ze terugkwam was Fleur alweer bezig met een volgende bestelling.

‘Lukt het allemaal wel?’

‘O ja, hoor, best.’

‘Waar is Nick?’

‘Op het strand, denk ik. Hij heeft een paar dagen vrij genomen.’

‘Wat? Nu?’ Kyra schudde afkeurend haar hoofd.

‘Nou ja, die jongen moet af en toe ook eens vrij hebben,’ zei Fleur verdedigend. ‘Hij probeert al maanden zijn studie en deze baan te combineren.’

‘Ja, oké. Nick is een goeie jongen, maar je hebt niets aan hem in deze tijd. Je hebt echt iemand nodig die je kan ondersteunen en het eens van je kan overnemen.’

‘Ja, dat zegt Daan ook elke dag tegen me.’

‘Hij heeft gelijk,’ zei Kyra. Daan was Fleurs vriend, hij had een makelaarskantoor even verderop.

‘Waar haal ik iemand vandaan die hetzelfde kan als ik?’ verzuchtte Fleur. ‘En die voor een langere tijd hier op Texel wil komen?’

‘Je kent toch nog wel iemand in Amsterdam?’

Fleur haalde haar schouders op. Kyra keek haar onderzoekend aan. ‘Of wil je het gewoon niet uit handen geven?’

‘Nou ja, deze theetuin is toch wel een beetje mijn kindje en ik wil echt zeker weten dat de theetuin de herinnering aan mijn oma levend houdt. Dat heb ik opa beloofd.’

‘Dat weet ik, maar je kent vast wel iemand die deze stijl ook kan naleven.’

Fleur slaakte een diepe zucht.

‘Je denkt aan iemand, ik weet het zeker.’ Kyra bleef Fleur hardnekkig aanstaren.

‘Ja, ja, oké. Maar ik weet gewoon niet zeker of ik mijn theetuin wel echt uit handen wil geven.’

‘Je geeft niets uit handen. Je vraagt alleen maar hulp.’

‘Een andere patissier zal zeker haar stempel erop willen drukken. Dat hoeft ik jou toch niet uit te leggen? Als jij en Rosa samen iets maken, heeft ieder haar inbreng.’

‘Ja, dat is waar, maar dat is toch prima? Daar kunnen ook heel mooie dingen uit komen.’

‘Ik dacht aan Laura,’ zei Fleur. ‘Ken je haar nog?’

‘Ja, zij zat bij jou op de opleiding toch?’ Kyra zag in gedachten een jonge, vrij magere vrouw voor zich. Ze had vaker studiegenoten van Fleur ontmoet, maar Laura was niet bepaald de meest sprankelende van het stel. Maar ja, dat zei niets over haar bakkwaliteiten natuurlijk. Plotseling herinnerde ze zich nog iets anders. ‘Had zij niet die broer die heel ziek was?’

‘Ja, Alistair. Ik heb eigenlijk geen idee hoe het met hem gaat.’

‘Kan ze dan wel weg?’

‘Ik weet het niet, maar Laura en ik hadden een beetje dezelfde stijl en dezelfde ideeën. Vandaar dat ik aan haar dacht.’

‘Nou, waarom vraag je haar niet?’

Fleur keek naar de lege dienbladen op het werkblad en toen weer naar Kyra. ‘Ik heb weinig keus, hè?’

‘Inderdaad. Je wil toch niet weer in een burn-out belanden?’

‘Nee, je hebt gelijk. De theetuin moet leuk blijven. Ik ben zo dol op deze plek.’

‘Dan weet je wat je te doen staat.’ Kyra keek toe hoe nieuwe gasten een tafeltje zochten in de tuin. Ze pakte een notitieblokje van een plankje. ‘Ik help je vandaag wel.’

‘Dat kan ik niet van je vragen,’ zei Fleur. ‘Je hebt het zelf ook heel druk.’

‘Je vraagt het niet, ik bied het aan.’

‘Moet je niet iets doen in het atelier?’

Kyra schudde haar hoofd. ‘Geen inspiratie meer.’

‘Nou, graag dan.’

Kyra liep de tuin weer in en noteerde de bestellingen van de nieuwe gasten. Hoewel ze een kunstenaars in hart en nieren was, vond ze het ook heerlijk om Fleur in de theetuin te helpen. Ze genoot van alle verschillende mensen die ze daar ontmoette en van de ouderwetse gezelligheid in de tuin. Haar vriendin had de afgelopen maanden iets heel moois neergezet. Ze haalde de ene na de andere bestelling op. Het hoogseizoen kwam op gang en de theetuin was inmiddels een populaire bestemming geworden.

‘Het fruit is bijna op.’ Fleur keek somber naar de bijna lege planken in de koelkast.

‘Zal ik even wat dozen bij Koen halen?’ vroeg Kyra. Koen, een oude klasgenoot van Fleur, runde een groot hotel met enorme koelingen waar Fleur haar ingrediënten mocht stallen.

‘Nou, graag.’ Fleur keek op. ‘Dat zal Koen ook wel gezellig vinden.’

Kyra keek haar stoïcijns aan. ‘Koen is waarschijnlijk hard aan het werk. Hij is er vast niet.’

Fleur grijnsde. ‘Volgens mij vindt hij je echt leuk, Kyra.’

‘Koen is echt zo’n typische foute man. Daar heb ik er al veel te veel van versleten.’

Fleur keek haar streng aan. ‘Nee, dat geloof ik niet. Zo op het eerste gezicht lijkt hij zo’n gladde zakenman, maar hij heeft een goed hart en hij is erg loyaal en zorgzaam. Je weet hoe hij mij geholpen heeft toen ik hier net aankwam.’

‘Ja, ja, oké, maar ik heb echt geen zin meer in gedoe met mannen. Ik blijf geloof ik liever single.’

‘Er bestaan heus wel goede mannen,’ zei Fleur. ‘Kijk maar naar Daan.’ Kyra zag een verliefde gloed over Fleurs gezicht glijden. Ze grinnikte en zocht naar haar autosleutels in haar zak. ‘Dat heb je dus met verliefde mensen. Ze willen gelijk alles en iedereen in hun omgeving koppelen.’

‘Ik wil niet iedereen koppelen,’ zei Fleur. ‘Maar jou wel, want ik gun je nu eindelijk weleens wat geluk.’

‘Ik heb geluk. Ik kan eindelijk redelijk rondkomen van mijn kunst en ik heb een heerlijk leven hier op Texel. Ik vind het wel goed zo.’ Kyra zwaaide beslist naar haar vriendin en liep de keuken uit de drukke winkelstraat in. Ze had heus wel gemerkt dat Koen interesse in haar had en ze wist niet wat ze ermee aan moest. Hij was aardig, heus wel, maar haar hart was gewoon te vaak gebroken door de losers die ze vroeger vriendjes had genoemd. En Koen, tja, helaas leek hij erg op al die foute mannen uit haar verleden. Ze was niet van plan weer in dezelfde valkuil te trappen.

Het was maar een klein eindje rijden naar Koens hotel, dat in de duinen bij De Koog lag. Het hotel was groot, opvallend en schreeuwerig. Precies het soort hotel dat je op deze toeristische hotspot verwachtte. Voor veel mensen was Texel niet meer dan dit; het hotel en het strand met de duinen er pal naast. Kyra had inmiddels andere plekken ontdekt op het eiland waar haar kunstenaarshart sneller van ging kloppen. Die plekken waren de reden dat ze zich hier meer en meer ging thuis voelen.

Ze liep door de dienstingang de enorme keuken van het hotel binnen. Verscheidene koks waren aan het werk. Ze zwaaiden naar haar en Kyra liep ongestoord naar de al even indrukwekkende magazijnen, waar ook de grote koelcellen lagen. Ze wist dat Fleur stiekem droomde van dit soort opslagplaatsen, maar in haar ogen was het allemaal wel erg mechanisch en groot. Het had niets meer van doen met de gezellige theetuin van Fleur.

Tot haar verrassing stond de deur van de koelcel waar onder andere Fleurs fruit stond open. Een van de koks was vast op zoek naar iets. Kyra liep naar binnen en botste meteen tegen een grote, stevige man op.

‘O, Koen. Hoi.’ Kyra deed meteen een stap naar achteren.

‘Hé, Kyra. Kom je weer wat uit mijn koeling jatten?’ Koen keek

haar met een brede, warme glimlach aan. Met zijn gebruiende gezicht en felle, blauwe ogen was hij het schoolvoorbeeld van een gezonde, blonde strandjongen. Ondanks alles voelde Kyra haar wangen rood worden.

‘Ja, het is druk in de theetuin.’

‘Mooi, de zaken lopen goed voor Fleur. Daar ben ik blij om.’

‘Ja, ik ook.’ Kyra glipte langs hem heen naar de stellages waarop Fleurs fruit stond.

‘Hoe gaat het met de expositie?’ vroeg Koen.

‘Goed, we hebben bijna alles neergezet zoals we het willen en ik ben de laatste hand aan het leggen aan mijn nieuwste werk.’

‘Het wordt vast een groot succes,’ zei Koen. ‘Ik begreep dat er kunsthandelaren uit het hele land op afkomen straks.’

Kyra glimlachte. ‘Nou, dat is een beetje overdreven. Ik heb reacties gehad van twee handelaren.’

‘Dat is slechts het begin,’ zei Koen stellig. ‘Wacht, laat me je helpen.’ Hij voorkwam net dat ze boven haar hoofd moest reiken om de kist uit het schap te pakken. Zonder moeite tilde hij hem eruit en zette hem voor haar neer.

‘Dank je.’ Kyra aarzelde even. Toen flapte ze eruit: ‘Heb je ook zin om naar de opening te komen?’

Het antwoord kwam meteen. ‘Ja, heel graag. Dat zou ik een eer vinden.’

Kyra beet op haar lip en vroeg zich af waarom ze dit in vredesnaam gevraagd had. Nou ja, Koen leefde zo mee en hij hielp zowel haar als Fleur met van alles en nog wat. Het was logisch dat ze hem uitnodigde. ‘Nou, dan ben je van harte welkom.’

‘Dank je, Kyra. Dat waardeer ik heel erg.’ Koen knikte haar even toe en pakte toen de kist met fruit op. ‘Waar staat je auto?’

‘O, dat hoeft niet, hoor. Ik sjouw die kist zelf wel.’ Vastberaden nam Kyra het vrachtje van hem over. ‘Dank je wel.’ Ze liep de koelcel uit en hoorde hem lachen. O, waarom had ze hem gevraagd?